

lig Henseende, at det forøgede Tilskud — uanset den ideelle Indstilling uden hvilken en Højskolegerning ikke kan udøves — i første Række burde anvendes til Forbedring og Sikring af Lærernes økonomiske Kaar og derigennem indirekte til Sikring af Skolernes Anseelse og Virkekraft. Lovforslaget indsatte i denne Henseende den for Andenlærere i Folkeskolen paa Landet gældende Lønning af 2 200 Kr., stigende hvert 3die Aar indtil 3 780 Kr. som Mindstebeløb for den for en Højskolelærer tilskudsberettigede Lønning. Under Behandlingen i Rigsdagen forhøjedes denne Minimumsløn med det dertil svarende Reguleringstillæg. Som Maximum for den tilskudsberettigede Løn til den enkelte Lærer fastsatte Loven i samme Bestemmelse et Beløb af 5 700 Kr., hvilket Beløb svarer til den for Lærerne ved Statens Seminarier i Henhold til Tjenestemandsløven af 1931 gældende Maksimumsløn af 7 500 Kr. med Fradrag af Statens højeste Alderstillæg til Højskolelærere paa 1 800 Kr.

Efter Gennemførelsen af Lønningslovene af 1946 maa det anses for naturligt og selvfølgelig, at Kravet om Andenlærerløn efter Loven af 1931 i Princippet erstattes af Kravet om Løn som for „andre Lærere“ ifølge Lønningsloven af 12. Juli 1946, det pensionsgivende Tillæg og Reguleringstillæg indbefattet, og der stilles derfor i det udarbejdede Lovforslag Forslag om de hertil fornødne Ændringer i § 8 Stk. 1, Pkt. 3.

Da det pligtige Timetal for en Højskolelærer ved Loven er fastsat til 540 Timer aarlig, mens der paa den anden Side ikke stilles Krav om højere Løn til Lærere med højere Timetal, giver den ommeldte Minimumsbestemmelse Skolerne Mulighed for ved Fastsættelsen af Timetallet for de enkelte Lærere i nogen Grad at afpasse Timebetalingen, efter hvad Forholdene kræver, og Skolen formaar. Det har dog alligevel vist sig, at Bestemmelsen ikke er tilstrækkelig elastisk, idet Skolerne ikke altid raader over det fornødne Timetal, som f. Eks. i Specialfag som Gymnastik, Sang m. m. til at bringe Timebetalingen ned paa det efter Forholdene rimelige og rigtige Niveau. For at raade Bod herpaa er det nu fra saavel Skolernes som Lærernes Side foreslaaet, at Timelønnen for Lærere, der ikke læser et vist Mindstetimetaltal, i Forslaget fastsat til mindst 30 Timer maanedlig, kan beregnes i Forhold til et pligtigt Timetal af 720.

Da det derhos maa findes, at de første Aar af en Højskolelærers Virksomhed ved en Højskole indgaar i hans Uddannelse som en Læretid, hvori han vel kan besørge et vist Timetal, men dog endnu ikke er saaledes

indlevet i de særlige Former for Højskolearbejdet og Højskolelivet i det hele, at han betragtes som fuldt uddannet og fuldt kvalificeret til sit Arbejde, er der ligeledes Enighed om, at Lønnen i de to første Aar kan tillades reduceret til 75 pCt. af Begyndelseslønnen.

Ministeriet har ganske kunnet slutte sig til de Betragtninger, som af Foreningen er fremført til Støtte for de foreslaaede Ændringer, og man har derfor i Lovforslaget optaget Forslag om Ændring af § 8 Stk. 1, Pkt. 3 og § 11 i Loven af 1942 i Overensstemmelse hermed.

Til 4. Ved Loven af 1942 indførtes yderligere som en Nyordning i Forhold til Ordningen efter Højskoleloven af 1913, at Staten udreder et Alderstillæg paa 600 Kr. aarlig efter 5 Aars Ansættelse stigende hvert 5te Aar med 600 Kr. til 1 800 Kr. direkte til Skolens Forstandere og Lærere paa Betingelse af, at Skolen yder en over Minimumslønnen liggende højere Lærerløn af 3 600 Kr., som ansaas for en ønskelig Lønning i hvert Fald for de Lærere, hvem den mere betroede Del af Højskoleundervisning er overdraget, og som man derfor gerne vilde opmuntre Skolerne til at udrede indenfor det i Loven fastsatte Maximum af 5 700 Kr. for den Løn, hvortil Staten yder Tilskud.

Beløbet 3 600 Kr. svarer til den for Lærere ved Statsseminarierne i Henhold til Statstjenestemandsløven af 1931 gældende Begyndelsesløn, medens de 5 700 som foran anført svarer til Seminarielærer-Slutlønnen, reduceret med Alderstillæg paa 1 800 Kr., idet man ansaa den gældende Statsseminarielærer-Slutløn for et passende Maximum for den Løn til en Højskolelærers Løn, hvortil Staten yder Tilskud.

Da som foran berørt den absolutte Minimumsløn under Rigsdagsbehandlingen ændredes til foruden Grundløn + Alderstillæg at omfatte ogsaa Reguleringstillæg, kom Mindstelønnen for en gift Andenlærer paa Landet straks ved Lovens Gennemførelse til at overstige de 3 600 Kr., medens kun Lønnen for ugifte Lærere over eller under 40 Aar samt Aspirantlønnen for gifte laa under denne Løn.

Paa tilsvarende Maade kom det fastsatte Maksimumsbeløb af 5 700 Kr. — svarende til Statsseminarielønnen paa 7 500 Kr. ÷ Statens højeste Alderstillæg af 1 800 Kr. — til at ligge saa lavt i Forhold til Andenlærerløn + Reguleringstillæg, at der end ikke kunde ydes Tilskud til Andenlærerløn for gifte Lærere paa Sluttrinnet.